

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 30ής Σεπτεμβρίου 1998 *

Στην υπόθεση T-121/97,

Richie Ryan, πρώην μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Δουβλίνου, εκπροσωπούμενος από τον Georges Vandersanden, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της εταιρίας fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange,

προσφεύγων,

κατά

Ελεγκτικού Συνεδρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Jean-Marie Stenier, Jan Inghelram, Paolo Giusta, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, 12, rue Alcide de Gasperi, Kirchberg,

καθού,

υποστηριζόμενου από το

Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τον Jean-Paul Jacqué και την Thérèse Blanchet, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή στην διεύθυνση νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της αποφάσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου της 20ής Φεβρουαρίου 1997, περί εκκαθάρισεως της συντάξεως του προσφεύγοντος, με ισχύ από 1ης Μαρτίου 1997,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi, Πρόεδρο, R. García-Valdecasas και M. Jaeger, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κυρία υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 12ης Μαΐου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- ¹ Ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2290/77 του Συμβουλίου, της 18ης Οκτωβρίου 1977, περί καθορισμού του καθεστώτος χρηματικών απολαβών των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου (ΕΕ L 268, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2290/77), ορίζει στο άρθρο 9, παράγραφος 1, ότι «μετά τη λήξη των καθηκόντων τους τα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου δικαιούνται ισοβίας συντάξεως, που καταβάλλεται από την ημέρα που συμπληρώνουν το 65ο έτος της ηλικίας τους».

2 Το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2290/77 ορίζει ότι η σύνταξη των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου ανέρχεται για κάθε πλήρες έτος ασκήσεως των καθηκόντων σε 4,5 % του τελευταίου εισπραχθέντος βασικού μισθού και για κάθε πλήρη μήνα σε ένα δωδέκατο αυτού του ποσού· το μέγιστο ύψος της συντάξεως είναι 70 % του τελευταίου εισπραχθέντος βασικού μισθού.

3 Ο βασικός μηνιαίος μισθός των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι, βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 2290/77, ίσος προς το ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή, για τον πρόεδρο, ενός ποσοστού 108 % και, για τα άλλα μέλη, ενός ποσοστού 104 % στον βασικό μισθό ενός υπαλλήλου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.

4 Το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 ορίζει:

«Σε περίπτωση που το Συμβούλιο αποφασίσει αύξηση του βασικού μισθού λαμβάνει ταυτοχρόνως απόφαση περί αναλόγου αυξήσεως και των χορηγουμένων συντάξεων.»

5 Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 2290/77 ορίζει ότι, από της πρώτης ημέρας του μηνός που ακολουθεί τη λήξη των καθηκόντων του και κατά τη διάρκεια τριών ετών, το πρώην μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου λαμβάνει μηνιαία προσωρινή αποζημίωση της οποίας το ύψος καθορίζεται, σε συνάρτηση με τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία το μέλος άσκησε τα καθήκοντά του, σε ποσοστό κυμαινόμενο από 35 % έως 60 % του βασικού μισθού που εισέπραττε κατά τη στιγμή λήξεως των καθηκόντων του.

6 Το άρθρο Ζ, σημείο 6, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (στο εξής: ΣΕΕ), που τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993, κατέστησε το Ελεγκτικό Συνέδριο κοινοτικό όργανο.

- 7 Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 10 Απριλίου 1995 τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 840/95 για την τροποποίηση του κανονισμού 2290/77 (ΕΕ L 85, σ. 10, στο εξής: κανονισμός 840/95), του οποίου η δεύτερη αιτιολογική σκέψη διευκρινίζει ότι, κατόπιν της ενάρξης ισχύος της ΣΕΕ, το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ότι, ως εκ τούτου, είναι σκόπιμο να τροποποιηθούν οι διατάξεις του κανονισμού 2290/77. Ο κανονισμός 840/95, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 20 Απριλίου 1995, άρχισε να εφαρμόζεται, βάσει του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, από 1ης Μαΐου 1995.
- 8 Ο κανονισμός 840/95 τροποποιεί το άρθρο 2 του κανονισμού 2290/77 αυξάνοντας, για τον πρόεδρο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, τον μηνιαίο μισθό από 108 σε 115 % και, για τα άλλα μέλη, από 104 σε 108 % του βασικού μισθού ενός υπαλλήλου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.
- 9 Ο κανονισμός τροποποιεί επίσης το άρθρο 8 του κανονισμού 2290/77 αυξάνοντας τη μηνιαία μεταβατική αποζημίωση του πρώην μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε ποσό καθοριζόμενο, λαμβάνοντας υπόψη τη διάρκεια των καθηκόντων του ενδιαφερομένου, σε ποσοστό που κυμαίνεται μεταξύ 40 και 65 % του βασικού μισθού που ελάμβανε κατά τη στιγμή της λήξεως των καθηκόντων του.
- 10 Το άρθρο 2 ορίζει:

«Οι αποκτηθείσες συντάξεις την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού δεν τροποποιούνται από αυτόν.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 11 Ο προσφεύγων υπήρξε μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου από 18 Μαΐου 1986 έως 9 Φεβρουαρίου 1994.

- 12 Από την ημερομηνία αυτή ελάμβανε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού 2290/77, μηνιαία μεταβατική αποζημίωση εκκαθαρισθείσα για περίοδο τριών ετών από τη λήξη των καθηκόντων του, δηλαδή έως τον Φεβρουάριο του 1997.
- 13 Δικαιούμενος, από 1ης Μαρτίου 1997, πληρωμής της συντάξεώς του, ο προσφεύγων έλαβε για πρώτη φορά, συνημμένο στην από 20 Φεβρουαρίου 1997 επιστολή του γενικού γραμματέα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, το φύλλο υπολογισμού του καθαρού ποσού της συντάξεώς του.
- 14 Με την ευκαιρία αυτή, διαπίστωσε ότι η σύνταξή του είχε υπολογιστεί σε σχέση με τον μηνιαίο βασικό μισθό που καθορίζεται βάσει του παλαιού άρθρου 2 του κανονισμού 2290/77 και, επομένως, ήταν ίση προς το ποσό που προκύπτει από την εφαρμογή του συντελεστή 104 % στον βασικό μισθό υπαλλήλου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 15 Υπό τις συνθήκες αυτές ο προσφεύγων, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Απριλίου 1997, άσκησε, βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, την υπό κρίση προσφυγή.
- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Ιουλίου 1997, το Συμβούλιο ζήτησε να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων του καθού. Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Σεπτεμβρίου 1997, ο προσφεύγων ζήτησε εμπιστευτική μεταχείριση, έναντι του Συμβουλίου, ορισμένων εγγράφων τα οποία είχε επισυνάψει το Ελεγκτικό Συνέδριο στο υπόμνημα αντικρούσεως.

- 17 Με την από 20 Νοεμβρίου 1997 διάταξη του προέδρου του πέμπτου τμήματος του Πρωτοδικείου, έγινε δεκτή η αίτηση παρεμβάσεως και απορρίφθηκε η αίτηση εμπιστευτικής μεταχειρίσεως.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 19 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση που διεξήχθη στις 12 Μαΐου 1998.
- 20 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την από 20 Φεβρουαρίου 1997 απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου περί εκκαθαρίσεως της συντάξεως του προσφεύγοντος με ισχύ από 1ης Μαρτίου 1997,
 - να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.
- 21 Το καθού ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,
 - να αποφανθεί κατά νόμον ως προς τα δικαστικά έξοδα.
- 22 Το παρεμβαίνον υποστηρίζει τα αιτήματα του καθού.

Επί της ουσίας

- 23 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει, ουσιαστικά, ένα λόγο τον οποίο αντλεί από την εκ μέρους του καθού εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 και έναν λόγο τον οποίο αντλεί από την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 840/95.

Επί του λόγου που αντλείται από την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 24 Ο προσφεύγων διερωτάται ως προς την έννοια των «αποκτηθεισών συντάξεων» που αναφέρει το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 και το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, έννοια η οποία είναι αμφίσημη και επιδέχεται διάφορες ερμηνείες. Προσδιορίζει τις όντως εκκαθαρισθείσες συντάξεις, δηλ. εκείνες οι οποίες αποτελούν ήδη αντικείμενο πληρωμής. Από την ερμηνεία αυτή ο προσφεύγων συνάγει ότι ο κανονισμός 840/95 δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση του, καθόσον η σύνταξη η οποία του χορηγήθηκε άρχισε όντως να εκκαθαρίζεται μόλις τον Μάρτιο του 1997, συνεπώς, μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού αυτού. Ο προσφεύγων προσθέτει ότι, αν έπρεπε να δοθεί στη φράση «αποκτηθείσες συντάξεις» άλλος ορισμός, αρκετές υποθέσεις είναι δυνατές. Η σύνταξη μπορούσε να έχει αποκτηθεί είτε από την πρώτη ημέρα του μηνός που ακολουθεί τη λήξη των καθυκόντων, είτε από τη λήξη της προθεσμίας των τριών ετών κατά την οποία ο πρώην πρόεδρος ή το μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου λαμβάνουν τη μηνιαία προσωρινή αποζημίωση. Ο προσφεύγων παρατηρεί επίσης ότι το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 και το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 δεν είναι πανομοιότυπα στην αγγλική διατύπωση. Στο πρώτο, γίνεται λόγος για «existing pensions», πράγμα που αφήνει να νοηθεί ότι πρόκειται για υφιστάμενες συντάξεις, επομένως, όντως εκκαθαρισθείσες. Στο δεύτερο, γίνεται μνεία των «acquired pensions», πράγμα που αντιστοιχεί στη γαλλική έκφραση [pensions existantes], πανομοιότυπη στους δύο κανονισμούς, με όλη την αμφισημία που συνδέεται με τους όρους αυτούς.

- 25 Ο προσφεύγων καταλήγει ότι στη φράση «αποκτηθείσες συντάξεις», λόγω της ασάφειάς της, επιβάλλεται να δοθεί ο πλεονεκτικότερος για τον προσφεύγοντα ορισμός, δηλαδή εκείνος σύμφωνα με τον οποίο οι συντάξεις θεωρούνται αποκτηθείσες μόνον από τη στιγμή της εκκαθαρίσεώς τους. Επειδή η σύνταξη του προσφεύγοντος δεν εκκαθαρίστηκε, υπό την έννοια ότι δεν καταβλήθηκε, πριν από την έναρξη εφαρμογής του κανονισμού 840/95, δηλαδή την 1η Μαΐου 1995, το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού δεν διέπει την περίπτωση του.
- 26 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι είναι λογικό και σύμφωνο προς το καθεστώς χρηματικών απολαβών που θέσπισε ο κανονισμός 2290/77, για τον μετά τη λήξη των καθηκόντων χρόνο, ενός προέδρου ή ενός μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η σύνταξη να θεωρείται αποκτηθείσα μόνον αν συντρέχουν δύο προϋποθέσεις. Αφενός, τα καθήκοντα του ενδιαφερομένου στο Ελεγκτικό Συνέδριο έχουν λήξει. Αφετέρου, ο ενδιαφερόμενος πρέπει όντως να εισπράξει τη σύνταξή του, ότι έχει ζητήσει το ευεργέτημα της πρόωρης συντάξεως από την ηλικία των 60 ετών ή ότι έχει συμπληρώσει την κανονική ηλικία συνταξιοδότησεως, δηλαδή το 65ο έτος της ηλικίας του, ή ακόμη ότι η καταβολή της μηνιαίας προσωρινής αποζημιώσεως που λαμβάνει, και της οποίας η διάρκεια είναι τρία έτη, έχει ως αποτέλεσμα ο ενδιαφερόμενος να υπερβεί το 65ο έτος της ηλικίας του. Η κατάσταση του προσφεύγοντος αντιστοιχεί στην τελευταία αυτή περίπτωση.
- 27 Ο προσφεύγων καταλήγει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση του.
- 28 Το καθού θεωρεί ότι από το άρθρο 9 του κανονισμού 2290/77 προκύπτει ότι το δικαίωμα συνταξιοδότησεως γεννάται, και η σύνταξη αποκτάται, κατά τον χρόνο λήξεως των καθηκόντων. Το να θεωρηθεί ότι η σύνταξη αποκτάται μόνον κατά τη στιγμή που καταβάλλεται για πρώτη φορά, αφενός, δεν είναι σύμφωνο προς το γράμμα του άρθρου 9 του κανονισμού 2290/77 και, αφετέρου, οδηγεί σε λογικές ανακολουθίες. Το καθού προσθέτει ότι, κατά τη στιγμή λήξεως των καθηκόντων, το δικαίωμα συντάξεως είναι κεκτημένο και το ποσό της συντάξεως μπορεί να προσδιοριστεί και μόνον η ημερομηνία της πρώτης πληρωμής μπορεί ακόμη να επιλεγεί από τον συνταξιοδοτούμενο.

- 29 Το προσφεύγον δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επί του πρώτου λόγου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 30 Ο προσφεύγων υποστηρίζει, ουσιαστικά, ότι στην έννοια «αποκτηθείσες συντάξεις» που χρησιμοποιεί το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 πρέπει να δοθεί η πλέον ευνοϊκή για τον προσφεύγοντα ερμηνεία. Η σύνταξη του προσφεύγοντος εκκαθαρίστηκε από 1ης Μαρτίου 1997. Επομένως, αυτός έχει συμφέρον όπως η σύνταξή του θεωρηθεί αποκτηθείσα, κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95, μετά την ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού αυτού, επομένως, μετά την 1η Μαΐου 1995. Ως εκ τούτου, προτείνει οι όροι «αποκτηθείσες συντάξεις» να νοούνται ως αναφερόμενοι στην όντως εκκαθαρισθείσα σύνταξη.
- 31 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η ερμηνεία που προτείνει ο προσφεύγων είναι ασυμβίβαστη προς τη διατύπωση του κανονισμού 2290/77 από την οποία προκύπτει ότι το δικαίωμα συντάξεως γεννάται, και επομένως η σύνταξη αποκτάται, την ημέρα λήξεως των καθηκόντων.
- 32 Πράγματι, πρώτον, το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι μετά τη λήξη των καθηκόντων τους τα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου δικαιούνται ισοβίας συντάξεως, που καταβάλλεται από την ημέρα που συμπληρώνουν το 65ο έτος της ηλικίας τους. Κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 2 το άρθρου αυτού, τα μέλη δύνανται, εντούτοις, να ζητήσουν τη λήψη αυτής της συντάξεως από την ηλικία των 60 ετών. Επομένως, ο κανονισμός διακρίνει τη στιγμή κατά την οποία γεννάται το δικαίωμα, δηλαδή την ημέρα λήξεως των καθηκόντων, από εκείνη, μεταγενέστερη ή συμπίπτουσα, από της οποίας το πρώην μέλος απολαύει του δικαιώματος αυτού, δηλαδή την ημέρα που συμπληρώνει το 60ό ή 65ο έτος της ηλικίας του.

- 33 Το ύψος της συντάξεως υπολογίζεται, κατ' εφαρμογή του άρθρου 10 του κανονισμού 2290/77, βάσει του τελευταίου εισπραχθέντος βασικού μισθού. Όμως, όπως προκύπτει από το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, το δικαίωμα επί του βασικού μισθού εξαντλείται κατά τη στιγμή λήξεως των καθηκόντων. Επομένως, ο τελευταίος εισπραχθείς βασικός μισθός, κριτήριο προσδιορισμού του δικαιώματος συντάξεως, αποτελεί γεγονός μοναδικό και αμετάβλητο στον χρόνο το οποίο συμπίπτει με τη λήξη των καθηκόντων.
- 34 Εξάλλου, η προτεινόμενη από τον προσφεύγοντα ερμηνεία οδηγεί, όπως ορθώς παρατήρησε το καθού, σε λογικές ανακολουθίες. Πράγματι, κατά το άρθρο 10 του κανονισμού 2290/77 η οφειλόμενη σύνταξη υπολογίζεται βάσει του τελευταίου εισπραχθέντος μισθού. Αν η «αποκτηθείσα σύνταξη» κατά την έννοια του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77 και του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 δεν είχε προσδιοριστεί παρά μόνον κατά τη στιγμή της πληρωμής και βάσει του ισχύοντος κατά την ημερομηνία αυτή βασικού μισθού, τότε ο μισθός που θα λαμβανόταν ως βάση για τον υπολογισμό του ύψους της συντάξεως δεν θα ήταν πλέον ο τελευταίος εισπραχθείς μισθός, όπως ορίζει ωστόσο το άρθρο 10 του κανονισμού 2290/77.
- 35 Επομένως, η προτεινόμενη από τον προσφεύγοντα ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 36 Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος που αντλεί από την ύπαρξη γλωσσικής αποκλίσεως στην αγγλική απόδοση μεταξύ, αφενός, του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77 (existing pensions) και, αφετέρου, του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 (acquired pensions), αρκεί η υπόμνηση ότι, πρώτον, κατά πάγια νομολογία, οι κοινοτικές διατάξεις πρέπει να ερμηνεύονται και να εφαρμόζονται κατά τρόπο ενιαίο, υπό το φως των αποδόσεων τους στις άλλες κοινοτικές γλώσσες (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-219/95 P, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4411, σκέψη 15). Η ανάγκη ομοιόμορφης ερμηνείας αυτών των γλωσσικών αποδόσεων επιβάλλει, όταν υφίσταται διάσταση μεταξύ των αποδόσεων, να ερμηνεύεται η διάταξη σε συνάρτηση με τη γενική οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-72/95, Kraaijeveld κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5403, σκέψη 28). Δεύτερον, το Πρωτοδικείο παρατηρεί, αφενός, ότι οι δύο όροι φαίνεται ότι μπορούν να αποτελούν συνώνυμα, εφόσον δικαίωμα συντάξεως το οποίο έχει αποκτηθεί υπάρχει κατ' ανάγκην και

ότι η σύνταξη μπορεί να υπάρξει χωρίς ωστόσο να έχει εκκαθαριστεί. Αφετέρου, έστω και αν υποτεθεί ότι οι όροι «existing pensions» στην αγγλική απόδοση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77 πρέπει να αποδοθούν με τον όρο «εκκαθαρισθείσες συντάξεις» αντί «αποκτηθείσες συντάξεις», θα ήσαν ουσιαστικά αποκλίνουσες σε σχέση με τις άλλες γλωσσικές αποδόσεις του ίδιου άρθρου, οι οποίες είναι επίσης αυθεντικές. Επομένως, αυτή η γλωσσική απόκλιση δεν επιτρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 ως αναφερόμενο στις εκκαθαρισθείσες μάλλον παρά στις αποκτηθείσες συντάξεις.

- 37 Επομένως, ο λόγος που αντλείται από την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 840/95

- 38 Ο λόγος που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού 840/95 αποτελείται από τρία σκέλη, που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και την παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

Επί του πρώτου σκέλους, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 είναι ασυμβίβαστο προς το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77. Από τη διατύπωση του τελευταίου αυτού άρθρου προκύπτει ότι το Συμβούλιο οφείλει να εκδώσει, συγχρόνως με την αύξηση του βασικού μισθού, απόφαση για την κατάλληλη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων. Συναφώς, το Συμβούλιο διαθέτει ορισμένη

εξουσία εκτιμήσεως όσον αφορά τη σπουδαιότητα της αυξήσεως. Ωστόσο, δεν μπορεί, εκτός αν παραβεί το άρθρο αυτό, να αποφύγει την έκδοση αποφάσεως περί αυξήσεως των αποκτηθεισών συντάξεων σε περίπτωση αυξήσεως του βασικού μισθού. Ο κανονισμός 840/95 αντιβαίνει προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77 και παραγνωρίζει το γεγονός ότι η σύνταξη θεωρείται, γενικώς, ως προέκταση του μισθού.

- 40 Ο προσφεύγων διαπιστώνει, αφενός, ότι ο κανονισμός 840/95 αυξάνει, με το άρθρο 1, τον βασικό μισθό και την μηνιαία προσωρινή αποζημίωση των προέδρων και μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Η αύξηση αυτή αιτιολογείται μόνον από την έναρξη ισχύος της ΣΕΕ με την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο καθίσταται όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Αφετέρου, όμως, το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού ορίζει ρητά ότι δεν αυξάνονται οι αποκτηθείσες συντάξεις.
- 41 Ο προσφεύγων προβάλλει, πρώτον, ότι η παράλειψη αυξήσεως, με τον κανονισμό 840/95, των αποκτηθεισών συντάξεων δεν αιτιολογείται ειδικότερα. Δεύτερον, η αιτιολογία αυξήσεως του βασικού μισθού και της προσωρινής αποζημίωσης είναι καθαρά τυπική και δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει, αφεαυτής, την παράλειψη αυξήσεως των αποκτηθεισών συντάξεων. Η αύξηση του βασικού μισθού και της προσωρινής αποζημίωσης χωρίς την ταυτόχρονη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων αποτελεί ρήγμα στην προγενέστερη πάγια πρακτική του Συμβουλίου, αντιβαίνει προς το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 και, επομένως, στερείται νόμιμης αιτιολογίας.
- 42 Ο προσφεύγων προσθέτει ότι η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 840/95 δεν αντιστοιχεί στην ημερομηνία κατά την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη θεσμικό όργανο κατά την έννοια του άρθρου 4 της Συνθήκης, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο Ζ, σημείο 6, της ΣΕΕ. Πράγματι, η ΣΕΕ τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993, επομένως σε ημερομηνία κατά την οποία ο προσφεύγων ασκούσε ακόμη καθήκοντα. Συνεπώς, η χρησιμοποιηθείσα αιτιολογία προκειμένου να δικαιολογηθεί η αύξηση των μισθών και των μεταβατικών αποζημιώσεων των προέδρων και μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου πρέπει επίσης να έχει εφαρμογή στον προσφεύγοντα και, κατά μείζονα λόγο, να μεταφραστεί σε αύξηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων. Επομένως, υπάρχει πρόδηλη αντίφαση μεταξύ της αιτιολογίας του κανονισμού 840/95 και των συνεπειών του επί της καταστάσεως του προσφεύγοντος.

- 43 Ο προσφεύγων καταλήγει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 στερείται νομιμότητας καθόσον αντιφάσκει προς το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77.
- 44 Το καθού αναγνωρίζει ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, το Συμβούλιο υποχρεούνταν, κατά την τροποποίηση του εν λόγω κανονισμού με τον κανονισμό 840/95, να λάβει απόφαση αύξησεως των αποκτηθεισών συντάξεων. Θεωρεί ότι το Συμβούλιο εκπλήρωσε την υποχρέωση αυτή προβλέποντας στο άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 ότι η κατάλληλη αύξηση των κεκτημένων συντάξεων ήταν ίση προς το μηδέν. Το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77. Πράγματι, πρώτον, το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 θεσπίστηκε συγχρόνως με την απόφαση περί αυξήσεως του μισθού, που προβλέπει το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού. Δεύτερον, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 επιβάλλει τη λήψη αποφάσεως ως προς την κατάλληλη αύξηση, επομένως απόφαση επί του ζητήματος αν επιβάλλεται να γίνει κατάλληλη αύξηση. Επομένως, δεν επιβάλλει να αποφασιστεί κατ' ανάγκην η αύξηση. Τρίτον, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 επιβάλλει στο Συμβούλιο να αποφασίσει την «κατάλληλη αύξηση», δηλαδή την αντιστοιχούσα στις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως που δικαιολογούν την απόφασή του περί αυξήσεως των μισθών. Εν προκειμένω, όμως, το Συμβούλιο αποφάσισε ότι η αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων, που θεωρούσε ότι ανταποκρίνεται στις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως και στους λόγους που οδηγούν στην αύξηση των μισθών, ήταν ίση με το μηδέν.
- 45 Το καθού θεωρεί ότι η αιτιολογία του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 είναι ορθή και επαρκής. Η αιτιολογία αυτή προκύπτει, αφενός και κυρίως, από το γεγονός ότι το άρθρο αυτό αποτελεί άμεση εφαρμογή μιας βασικής διατάξεως, ήτοι του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77. Προκύπτει, αφετέρου και εμμέσως, από την αιτιολογία της αυξήσεως των μισθών, που αποφασίστηκε με το άρθρο 1 του κανονισμού 840/95, ως αποτέλεσμα της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο. Συναφώς, υπενθυμίζει την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία η αιτιολογία ενός κανονισμού μπορεί να περιορίζεται στον καθορισμό της συνολικής καταστάσεως η οποία οδήγησε στην έκδοση του κανονισμού, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου εντός του οποίου εντάσσεται (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 1968, 5/67, Beus, Rec. σ. 125, συγκεκριμένα σ. 143, και της 20ής Ιουνίου 1973, 80/72, Koninklijke Lasserfabrieken, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 587).

- 46 Το παρεμβαίνον υπογραμμίζει τον ειδικό και εξαιρετικό χαρακτήρα της κατάστασης η οποία οδήγησε στην απόφαση αυξήσεως των μισθών των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Συγκεκριμένα, τόσο το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο όσο και το Συμβούλιο έπρεπε να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη κοινοτικό όργανο. Επομένως, δεν επρόκειτο για αύξηση παρόμοια με εκείνες που αποφασίζονται κατά τρόπο συνήθη λόγω, για παράδειγμα, της αυξήσεως ενός δείκτη ή μιας παρόμοιας περιστάσεως. Εξάλλου, τέτοια αύξηση επέρχεται στην περίπτωση των μελών του κοινοτικού οργάνου από το απλό γεγονός της αυξήσεως της βάσεως υπολογισμού των αποζημιώσεών τους, δηλαδή του μισθού ενός υπαλλήλου βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.
- 47 Το παρεμβαίνον παρατηρεί ότι, υπό το πρίσμα αυτό, είναι καθ' όλα λογικό ότι η αύξηση αυτή έχει αποτελέσματα μόνο για το μέλλον και δεν έχει εφαρμογή στις αποκτηθείσες συντάξεις. Οι τελευταίες αποτελούν την προέκταση του μισθού, καθόσον βασίζονται στον τελευταίο εισπραχθέντα μισθό. Όμως, αυτός ο τελευταίος μισθός είναι, για τα μέλη των οποίων τα καθήκοντα έληξαν προτού ο κανονισμός 840/95 έχει εφαρμογή στην περίπτωσή τους, ίσως προς 104 % και όχι προς 108 % του μισθού ενός υπαλλήλου Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.
- 48 Το παρεμβαίνον θεωρεί ότι τήρησε πλήρως την υποχρέωση που του επέβαλε το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 να λάβει απόφαση σχετικά με τις αποκτηθείσες συντάξεις. Η απόφαση αυτή ελήφθη με το άρθρο 2 του επίδικου κανονισμού. Επομένως, δεν υπάρχει παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77.
- 49 Το παρεμβαίνον αντικρούει το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η αιτιολογία που αντλείται από το γεγονός ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη κοινοτικό όργανο δεν αποτελεί παρά καθαρά τυπικό λόγο και δεν μπορεί να δικαιολογηθεί, αφεαυτού, παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, εφόσον δεν πρόκειται για αντικειμενικό κριτήριο και δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο και της αυξήσεως των μισθών. Πράγματι, από το ιστορικό εκδόσεως του κανονισμού 840/95 προκύπτει σαφώς ότι η αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο ήταν ο ουσιαστικός λόγος ο οποίος δικαιολογεί πλήρως, και αφεαυτού, την απόφαση του Συμβουλίου να αυξήσει τους μισθούς και τις μεταβατικές

αποζημιώσεις των μελών του νέου αυτού κοινοτικού οργάνου. Ο σκοπός ήταν να εξασφαλιστεί κάποια ισορροπία μεταξύ του επιπέδου των αποδοχών των μελών των διαφόρων κοινοτικών οργάνων.

50 Το παρεμβαίνον προσθέτει ότι, αφού αυτή η αναβάθμιση του κοινοτικού οργάνου υπήρξε η μοναδική αιτιολογία του κανονισμού 840/95, δεν ήταν επομένως αναγκαίο ούτε δικαιολογημένο ο κανονισμός αυτός να έχει άλλη αιτιολογία πλην της δεύτερης αιτιολογικής σκέψεως του προοιμίου του. Από την αναβάθμιση αυτή προκύπτει ότι η εν λόγω αύξηση δεν αφορά τις αποκτηθείσες συντάξεις. Επομένως, το στοιχείο αυτό δεν χρειάζεται ειδική μνεία στις αιτιολογικές σκέψεις.

51 Ως εκ τούτου, το παρεμβαίνον καταλήγει ότι η αιτιολογία του άρθρου 190 της Συνθήκης τηρήθηκε πλήρως στην προκειμένη περίπτωση και ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου, που αντλείται από το ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 παραβαίνει τον κανονισμό 2290/77, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

52 Η εφαρμογή του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77 προϋποθέτει ότι το Συμβούλιο αποφασίζει αύξηση του βασικού μισθού. Γίνεται δεκτό ότι το Συμβούλιο, με το άρθρο 1 του κανονισμού 840/95, αύξησε τον βασικό μισθό των προέδρων και μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

53 Εξάλλου, ο κανονισμός 840/95 δεν κατάργησε το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77. Ως εκ τούτου, το Συμβούλιο, θεσπίζοντας τον κανονισμό 840/95, υπείχε την υποχρέωση να τηρήσει το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77.

- 54 Ο κανονισμός αυτός επιβάλλει στο Συμβούλιο, πρώτον, την υποχρέωση να λαμβάνει απόφαση για τις συντάξεις συγχρόνως με εκείνην περί αυξήσεως του βασικού μισθού. Δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο τήρησε την υποχρέωση αυτή θεσπίζοντας το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95.
- 55 Δεύτερον, επιβάλλει στο Συμβούλιο την υποχρέωση να δώσει στην απόφαση αυτή συγκεκριμένο αντικείμενο, καθόσον η απόφαση πρέπει να αφορά «την κατάλληλη αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων».
- 56 Η διατύπωση αυτή επιβάλλει ένα διττό συμπέρασμα. Αφενός, ορίζοντας ότι το Συμβούλιο «λαμβάνει (...) απόφαση περί αυξήσεως» αντί να ορίζει ότι το Συμβούλιο αποφασίζει αύξηση, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 υποχρεώνει αποκλειστικά το Συμβούλιο να εξετάσει τη σκοπιμότητα μιας τέτοιας αυξήσεως. Αντιθέτως, δεν του επιβάλλει τη γενική υποχρέωση να αποφασίζει, κατά το πέρασ της εξετάσεως αυτής, την αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων.
- 57 Αφετέρου, η εν λόγω υποχρέωση να εξετάζεται η σκοπιμότητα αυξήσεως των συντάξεων πρέπει να ακολουθεί συγκεκριμένη κατεύθυνση. Το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 επιβάλλει πράγματι στο Συμβούλιο να αποφασίσει «κατάλληλη» αύξηση των συντάξεων. Ο όρος αυτός σημαίνει, αφενός, ότι η προβλεπόμενη αύξηση των συντάξεων, αντικείμενο της αποφάσεως, δεν πρέπει κατ' ανάγκη να είναι ίδια με εκείνη του βασικού μισθού. Επομένως, παρέχει στο Συμβούλιο ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως. Ο όρος αυτός εκφράζει επίσης, αφετέρου, την ιδέα ότι το Συμβούλιο οφείλει να καθοδηγείται από τη μέριμνα να προσδιορίζει, στην προκειμένη περίπτωση, ποια είναι η «κατάλληλη» αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων.
- 58 Συνήθως, η κατάλληλη αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων σε περίπτωση αυξήσεως του βασικού μισθού είναι η ίδια με εκείνη του βασικού μισθού. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, και σύμφωνα με τις οικείες περιστάσεις, μικρότερη ή ακόμη και σημαντικά μικρότερη αύξηση των συντάξεων σε σχέση με εκείνη του βασικού μισθού μπορεί, ωστόσο, να είναι κατάλληλη και δικαιολογημένη.

Όπως εξαιρετικά και λαμβανομένων υπόψη των όλως ειδικών περιστάσεων, η κατάλληλη αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων μπορεί ακόμη να είναι και μηδενική.

- 59 Κατά την εκτίμηση του προσφόρου χαρακτήρα της αυξήσεως των χορηγουμένων συντάξεων, το Συμβούλιο απολαύει εξουσίας εκτιμήσεως η οποία, ωστόσο, υπόκειται στον έλεγχο νομιμότητας του Πρωτοδικείου. Στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, εν όψει ιδίως των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, το Πρωτοδικείο προσηλώνεται κατ' ανάγκη στην ανάλυση της αιτιολογίας του κανονισμού που δικαιολογεί τον πρόσφορο χαρακτήρα της αυξήσεως των χορηγουμένων συντάξεων. Μολονότι το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να δικαιολογήσει ειδικότερα τον πρόσφορο χαρακτήρα της αυξήσεως των χορηγουμένων συντάξεων όταν η αύξηση αυτή είναι ίδια με εκείνη του βασικού μισθού, δεν συμβαίνει το ίδιο στις εξαιρετικές περιπτώσεις κατά τις οποίες η αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων είναι πολύ πιο μικρή από εκείνη του βασικού μισθού και, κατά μείζονα λόγο, στην εντελώς εξαιρετική περίπτωση κατά την οποία το Συμβούλιο θεωρεί ότι είναι πρόσφορο να μην αυξήσει καθόλου τις χορηγούμενες συντάξεις. Προέχει επομένως να εξακριβωθεί αν, στην προκειμένη περίπτωση, το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, στο μέτρο που ορίζει ότι «οι αποκτηθείσες συντάξεις την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού δεν τροποποιούνται από αυτόν», τηρεί τις προαναφερθείσες απαιτήσεις.
- 60 Ο κανονισμός 840/95 αιτιολογείται από το γεγονός ότι, «κατόπιν της έναρξης ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ότι, ως εκ τούτου, είναι σκόπιμο να τροποποιηθούν οι διατάξεις του κανονισμού (...) 2290/77 όσον αφορά το μισθό και τις μεταβατικές αποζημιώσεις για τη λήξη των καθηκόντων» (δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 840/95).
- 61 Αντιθέτως, ο κανονισμός 840/95 δεν περιέχει καμία ρητή αιτιολογική σκέψη που να αναφέρεται ειδικά στη μη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων.
- 62 Ωστόσο, κατά το καθού και το παρεμβαίνον η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 840/95 αποτελεί σιωπηρή αιτιολόγηση. Συγκεκριμένα, η αιτιολόγηση της αυξήσεως του μηνιαίου βασικού μισθού και της μεταβατικής αποζη-

μιώσεως συνεπάγεται, σιωπηρά, αλλά κατά τρόπο επαρκή, τη μη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων. Η κοινή αιτιολόγηση των μέτρων αυτών είναι η αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο. Το γεγονός αυτό αναβαθμίζει κατά κάποιον τρόπο τα καθήκοντα των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Συμμετρικά, τα ασκούμενα πριν από το γεγονός αυτό καθήκοντα δεν μπορούν να είναι αντικείμενο μιας τέτοιας αναβαθμίσεως. Δεδομένου ότι οι συντάξεις αποτελούν απολαβές για καθήκοντα ασκηθέντα υπό το παλαιό αυτό καθεστώς, δεν μπορούν επομένως να αυξηθούν.

- 63 Ο λόγος αυτός, μολοντί σιωπηρός, αρκεί λογικά για να δικαιολογήσει τη μη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων έως την ημέρα που το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη κοινοτικό όργανο, δηλαδή την 1η Νοεμβρίου 1993. Πράγματι, κανένα μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, του οποίου τα καθήκοντα είχαν λήξει πριν από την έναρξη ισχύος της ΣΕΕ, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είχε ασκήσει καθήκοντα για το Ελεγκτικό Συνέδριο, ως κοινοτικό όργανο.
- 64 Αντιθέτως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η μη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων, αποφασισθείσα με το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, ισχύει όχι από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της ΣΕΕ, δηλαδή την 1η Νοεμβρίου 1993, αλλά από την ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού 840/95, δηλαδή την 1η Μαΐου 1995. Όπως διευκρινίστηκε πιο πάνω, στη σκέψη 31, αφού το συνταξιοδοτικό δικαίωμα κτάται την ημέρα λήξεως των καθηκόντων του ενδιαφερομένου, έπεται ότι στα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου τα οποία, όπως ο προσφεύγων, άσκησαν τα καθήκοντά τους μετά την 1η Νοεμβρίου 1993, αλλά των οποίων τα καθήκοντα έληξαν και των οποίων το συνταξιοδοτικό δικαίωμα αποκτήθηκε επομένως πριν από την 1η Μαΐου 1995, δεν παρέχεται αύξηση της συντάξεώς τους. Όμως, η αιτιολόγηση αυτής της μη αυξήσεως, προκύπτουσα από τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 840/95, δηλαδή την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο, δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση τους καθόσον άσκησαν τα καθήκοντά τους μετά την αναβάθμιση αυτή. Η αιτιολόγηση αυτή δεν έχει, κατά μείζονα λόγο, εφαρμογή αφού το καθοριστικό κριτήριο χορηγήσεως του συνταξιοδοτικού δικαιώματος είναι η λήξη των καθηκόντων. Επομένως, κατά την ημέρα αυτή πρέπει να εκτιμηθεί η μεταβολή των περιστάσεων, όπως η προβαλλόμενη στις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 840/95.

- 65 Επομένως, ο κανονισμός αυτός δεν περιέχει καμία αιτιολογία για τη μη αύξηση των αποκτηθεισών συντάξεων μεταξύ της ημέρας της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο, δηλαδή της 1ης Νοεμβρίου 1993, και της ημέρας ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού, της 1ης Μαΐου 1995. Συνεπώς, κατά παράβαση του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, δεν παρέχει τους λόγους για τους οποίους δεν είναι πρόσφορο τα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου, των οποίων τα καθήκοντα έληξαν μεταξύ των δύο αυτών ημερομηνιών, να μην τύχουν αυξήσεως της συντάξεώς τους από της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 840/95 με τον οποίο αυξήθηκε ο βασικός μισθός των ασκούντων καθήκοντα μελών.
- 66 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το παρεμβαίνον προέβαλε ότι η άρνηση χορηγήσεως σε μέλος, όπως στον προσφεύγοντα, αυξήσεως της συντάξεώς του, δικαιολογείται από το γεγονός ότι η αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο είχε αυξήσει τις αρμοδιότητες του Συνεδρίου, μεταξύ άλλων την αρμοδιότητα, που προβλέπει το νέο άρθρο 188 Γ, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, να προβαίνει προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο σε δήλωση βεβαιούσα την ακρίβεια των λογαριασμών και τη νομιμότητα και κανονικότητα των σχετικών πράξεων. Έτσι, ανατέθηκαν στα μέλη του Ελεγκτικού Συνεδρίου νέα καθήκοντα και αρμοδιότητες. Όμως, τα νέα αυτά καθήκοντα ασκήθηκαν πλήρως μετά την παρέλευση μιας πλήρους οικονομικής χρήσεως και την κατάρτιση της πρώτης αντίστοιχης βεβαιωτικής δηλώσεως. Το μέλος του οποίου τα καθήκοντα έληξαν τον Φεβρουάριο του 1994, όπως του προσφεύγοντος, δεν μετείχε επομένως ενεργά στην άσκηση των νέων αυτών καθηκόντων. Η άρνηση να του χορηγηθεί η αύξηση του βασικού μισθού που χορηγήθηκε στα μέλη λόγω αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο δικαιολογείται επομένως αντικειμενικά.
- 67 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, ωστόσο, ότι η επιχειρηματολογία αυτή, η οποία άλλωστε προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση σε απάντηση ερωτήσεως του Πρωτοδικείου και αντικρούστηκε από τον προσφεύγοντα, είναι διττώς αλυσιτελής. Αφενός, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77, επιβάλλοντας στο Συμβούλιο να λαμβάνει, συγχρόνως με την απόφαση περί αυξήσεως του βασικού μισθού, απόφαση για την πρόσφορη αύξηση των χορηγούμενων συντάξεων, το υποχρεώνει κατ' ανάγκη να εκτιμά τον πρόσφορο χαρακτήρα της αυξήσεως των χορηγούμενων συντάξεων και, επομένως, την αιτιολόγηση του ύψους αυτής της πρόσφορης αυξήσεως πριν από την απόφαση αυτή. Εν προκειμένω, όμως, η αιτιολόγηση που προέβαλε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν προκύπτει ούτε από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 840/95 ούτε από κανένα άλλο έγγραφο που προσκομίστηκε στο Πρωτοδικείο, οπότε δεν αποδεικνύεται ότι η αιτιολογία αυτή οδήγησε πραγματικά το Συμβούλιο στην απόφασή του να μη χορηγήσει την αύξηση

των αποκτηθεισών συντάξεων μεταξύ 1ης Νοεμβρίου 1993 και 1ης Μαΐου 1995. Αφετέρου, η προβληθείσα αιτιολόγηση δεν είναι ικανή να εξηγήσει τον λόγο για τον οποίο η απόφαση περί αυξήσεως των αποκτηθεισών συντάξεων αναπτύσσει το αποτέλεσμά της την 1η Μαΐου 1995 και όχι, όπως θα επέβαλε τούτο, ωστόσο, κατά τη λήξη της πρώτης οικονομικής χρήσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου αφότου τούτο κατέστη κοινοτικό όργανο, δηλαδή την 31η Δεκεμβρίου 1994, ή κατά την ημερομηνία της πρώτης βεβαιωτικής δηλώσεως, η οποία αφορούσε την οικονομική χρήση 1994, εκδοθείσα, κατά τις εξηγήσεις που παρεσχέθησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από τον εκπρόσωπο του καθού, τον Νοέμβριο του 1995. Επιβάλλεται να προστεθεί ότι το ποσό της συντάξεως υπολογίζεται όχι μόνο με βάση το κάθε πλήρες έτος ασκήσεως των καθηκόντων, αλλά, βάσει του άρθρου 10, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2290/77, και για κάθε πλήρη πρόσθετο μήνα πέραν του τελευταίου έτους ασκήσεως των καθηκόντων.

- 68 Το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2 του κανονισμού 840/95 του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, είναι επομένως βάσιμο.
- 69 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, παρά την κρίση αυτή, είναι σκόπιμο να εξεταστεί επίσης το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων.

Επί του δευτέρου σκέλους, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 70 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι η ημερομηνία από της οποίας αναπτύσσει τα αποτελέσματά του ο κανονισμός 840/95, δηλαδή η 1η Μαΐου 1995, αποτελεί ορόσημο, καθόσον οι αποκτηθείσες μετά την ημερομηνία αυτή συντάξεις θα τύχουν αυξήσεως αντίθετα προς τις αποκτηθείσες πριν από την ημερομηνία αυτή συντάξεις. Όμως, η διαφορετική αυτή μεταχείριση δεν στηρίζεται σε

κανένα αντικειμενικό κριτήριο. Ο λόγος που προέβαλε το Συμβούλιο για να δικαιολογήσει τη διαφοροποίηση αυτή, δηλαδή το γεγονός ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο κατέστη θεσμικό όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, δεν είναι αντικειμενικό κριτήριο σχετιζόμενο με την αύξηση των βασικών μισθών και των μηνιαίων μεταβατικών αποζημιώσεων. Εξάλλου, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 έχει εφαρμογή ανεξάρτητα από την αιτία της εν λόγω αύξησεως.

71 Ο προσφεύγων διερωτάται γιατί η αύξηση αυτή, αφενός, αφορά, εκτός από τους βασικούς μισθούς, και τις μηνιαίες μεταβατικές αποζημιώσεις οι οποίες υπήρχαν κατά την ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού 840/95, δηλαδή την 1η Μαΐου 1995 και, αφετέρου, δεν αφορά τις συντάξεις. Η διαφορά αυτή είναι εξόφθαλμη στην περίπτωση του προσφεύγοντος. Δεδομένου ότι τα καθήκοντά του στο Ελεγκτικό Συνέδριο έληξαν τον Φεβρουάριο του 1994, ήτοι δύο μήνες αφότου αυτό κατέστη θεσμικό όργανο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, είχε λάβει, από της ενάρξεως της εφαρμογής του κανονισμού 840/95, την αύξηση της μηνιαίας μεταβατικής αποζημιώσεως που του είχε καταβληθεί από τον Μάρτιο του 1994. Αντιθέτως, η σύνταξή του δεν μπορούσε να αυξηθεί, αφού το ποσό της είχε καθοριστεί βάσει του τελευταίου βασικού μισθού που είχε εισπράξει ο προσφεύγων πριν από την ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού 840/95. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων καταλήγει ότι δεν υπάρχει καμία σχέση μεταξύ της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο και της εκκαθάρισεως των μισθών, των μεταβατικών αποζημιώσεων και των συντάξεων.

72 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι αυτό που ισχύει για τις μεταβατικές αποζημιώσεις, οι οποίες αυξήθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 840/95, πρέπει επίσης να ισχύει για τις συντάξεις. Αντιμετωπίζοντας κατά τρόπο διαφορετικό, χωρίς νόμιμο αντικειμενικό λόγο, την εκκαθάριση των μεταβατικών αποζημιώσεων και την εκκαθάριση των συντάξεων, ο κανονισμός 840/95 καθιερώνει αυθαίρετη δυσμενή διάκριση η οποία έχει ως αποτέλεσμα να καθιστά το άρθρο 2 του κανονισμού αυτού άκυρο και μη αντιτάξιμο στον προσφεύγοντα.

73 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το καθεστώς που θεσπίζει το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 εισάγει επίσης άδικη και αδικαιολόγητη δυσμενή μεταχείριση, αφενός, έναντι των προέδρων και των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου οι οποίοι δεν έχουν ακόμη συνταξιοδοτηθεί και, αφετέρου, μεταξύ των ίδιων των συνταξιούχων, ανάλογα με την ημερομηνία η οποία ελήφθη υπόψη για τον καθορισμό του χρόνου από τον οποίο η σύνταξή τους θεωρείται αποκτηθείσα.

- 74 Θεωρεί ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1975, 28/74, Gillet κατά Επιτροπής (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1975, σ. 149), την οποία επικαλείται το καθού, δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή. Πράγματι, η υπόθεση αυτή αφορούσε μεταβολή μελλοντικής καταστάσεως με τις συνέπειες που επακολουθούν από οικονομική άποψη. Αντιθέτως, ο κανονισμός 840/95 εισάγει διαφορετικά επίπεδα συντάξεως για παρασχεθείσες ήδη στο παρελθόν πανομοιότυπες υπηρεσίες εκ μέρους του προέδρου ή των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Στην πραγματικότητα, θα έχει ως αποτέλεσμα να προβλέπει διαφορετικούς συντελεστές συντάξεως για την περίοδο από Οκτώβριο 1977, ημερομηνία δημιουργίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου, έως τον Μάιο του 1995. Κατά συνέπεια, μέλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου το οποίο υπηρέτησε από τον Οκτώβριο 1977 έως τη στιγμή της συνταξιοδοτήσεώς του τον Απρίλιο του 1995 θα λαμβάνει ποσό συντάξεως μικρότερο από εκείνο που θα λαμβάνει συνάδελφός του διορισθείς την ίδια στιγμή, τον Οκτώβριο του 1977, αλλά ο οποίος απέκτησε τη σύνταξή του μια εβδομάδα αργότερα, εντός του Μαΐου του 1995. Ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι διορίστηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο στις 18 Μαΐου 1986 και τα καθήκοντά του έληξαν στις 9 Φεβρουαρίου 1994, σε εποχή κατά την οποία το Ελεγκτικό Συνέδριο είχε αναβαθμιστεί σε κοινοτικό όργανο.
- 75 Ο προσφεύγων παρατηρεί ακόμη ότι το Συμβούλιο, εκδίδοντας τον κανονισμό 840/95, απέστη της παραδοσιακής πρακτικής του η οποία απέβλεπε στο να δώσει στην αύξηση των συντάξεων το ίδιο αναδρομικό αποτέλεσμα με εκείνο των αποδοχών. Αν ο λόγος υπάρξεως μιας τέτοιας κανονιστικής ρυθμίσεως ήταν, όπως ισχυρίζεται το Συμβούλιο, η αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο, η προσαρμογή των μισθών θα έπρεπε, κατά τον προσφεύγοντα, να ισχύσει αναδρομικά από τον Δεκέμβριο του 1993, ημερομηνία κατά την οποία αυτός υπηρέτούσε ακόμη. Επομένως, η ημερομηνία της 1ης Μαΐου 1995 δεν στηρίζεται σε κανένα έγκυρο αντικειμενικό κριτήριο προσδιορισμού των προσώπων τα οποία δικαιούνται αυξήσεως των συντάξεων.
- 76 Ο προσφεύγων θεωρεί, επιπλέον, ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί, αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζεται το Ελεγκτικό Συνέδριο, να εξετάσει την αύξηση των συντάξεων «κατά περίπτωση». Αντιθέτως, το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 επιβάλλει η απόφαση περί πρόσφορης αύξησης των συντάξεων, σε σχέση με την αύξηση των μισθών, να λαμβάνεται συγχρόνως. Οι όροι «πρόσφορη απόφαση» δεν μπορεί να νοείται ως απόφαση λαμβανόμενη «κατά περίπτωση», αλλά υπό την έννοια της αιτιολογημένης αποφάσεως σε σχέση με την αύξηση των μισθών.

- 77 Το καθού παραπέμπει στην απόφαση Gillet κατά Επιτροπής, παρατεθείσα πιο πάνω στη σκέψη 74, με την οποία κρίθηκε, σχετικά με κανονισμό ο οποίος καταργεί από μια δεδομένη στιγμή μέτρο υπέρ των υπαλλήλων, ότι δεν υπήρχε άνιση μεταχείριση των υπαλλήλων οι οποίοι μπορούσαν ακόμη να απολαύουν του μέτρου αυτού, κατ' αντίθεση προς εκείνους οι οποίοι δεν μπορούσαν πλέον να απολαύουν του ίδιου μέτρου. Παραθέτει συναφώς τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Mayras στην εν λόγω υπόθεση (Rec. 1975, σ. 476), με τις οποίες παρατήρησε ότι κανένας κανόνας δικαίου υπέρτερος του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν υποχρέωνε, στην υπόθεση εκείνη, τον κοινοτικό νομοθέτη να εξασφαλίσει στους υπαλλήλους οι οποίοι διορίστηκαν ή προήχθησαν μετά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του ακυρωτικού κανονισμού τα ίδια πλεονεκτήματα, και με τις οποίες κατέληξε ότι, μολονότι οι υπάλληλοι αυτοί τυγχάνουν έτσι διαφορετικής μεταχειρίσεως, δεν υπάρχει παράνομη δυσμενής διάκριση.
- 78 Το καθού συνάγει από αυτό ότι η ημερομηνία κατά την οποία μια νέα κανονιστική ρύθμιση τίθεται σε ισχύ αποτελεί αντικειμενικό κριτήριο διακρίσεως για τον προσδιορισμό των τυγχανόντων της ρυθμίσεως αυτής. Το κριτήριο αυτό θεωρήθηκε, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ότι τηρεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Συγκεκριμένα, η απόφαση υπέμνησε την αρχή κατά την οποία η διαφορετική μεταχείριση που απορρέει από την έναρξη ισχύος μιας νέας διατάξεως σε συγκεκριμένη ημερομηνία δεν μπορεί να αποτελεί παράνομη δυσμενή διάκριση. Αυτή η έναρξη ισχύος αποτελεί αντικειμενικό στοιχείο, εφαρμοστέο αδιακρίτως σε όλους. Το συμπέρασμα αυτό θα πρέπει, επομένως, να εφαρμοστεί εν προκειμένω και στον κανονισμό 840/95, ο οποίος, από 1ης Μαΐου 1995, παγώνει τη σύνταξη των πρώην μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε συγκεκριμένο επίπεδο, υπολογιζόμενο με βάση το ποσό που αντιστοιχεί σε 104 % του μισθού ενός υπαλλήλου βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο, ενώ οι αποδοχές των υπηρετούντων ή μελλοντικών μελών αντιστοιχεί στο 108 % του μισθού ενός τέτοιου υπαλλήλου.
- 79 Το καθού έχει την άποψη ότι αντίθετη λύση θα καθιστούσε χωρίς κανένα ουσιαστικό περιεχόμενο την αρχή κατά την οποία η κοινοτική αρχή, εν προκειμένω το Συμβούλιο, δικαιούται να επιφέρει οποτεδήποτε στις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως τις τροποποιήσεις που κρίνει σύμφωνες προς το συμφέρον της υπηρεσίας.
- 80 Το καθού εξηγεί ότι η διαφορετική μεταχείριση που επικαλείται ο προσφεύγων μεταξύ της λύσεως που έγινε δεκτή για τη μεταβατική αποζημίωση και εκείνης που εφαρμόζεται στις συντάξεις δικαιολογείται εν όψει της αρχής κατά την

οποία η εξαιρετική διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικά. Πράγματι, κατ' εφαρμογήν της αρχής αυτής, μόνον οι συντάξεις έπρεπε να ακολουθήσουν το κατά παρέκκλιση ειδικό καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, ενώ η μεταβατική αποζημίωση, ελλείψει ειδικής εξαιρετικής διατάξεως, εμπίπτει στο γενικό καθεστώς του άρθρου 1 του ίδιου αυτού κανονισμού. Το καθού προσθέτει, επικουρικώς, ότι, αν το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η μεταβατική αποζημίωση αυξήθηκε παράτυπα, αυτό δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσει το ότι οι συντάξεις πρέπει επίσης να αυξηθούν.

- 81 Το καθού θεωρεί ότι πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα του προσφεύγοντος κατά το οποίο το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95 εισάγει δυσμενή διάκριση μεταξύ συνταξιούχων. Πράγματι, η εγγύηση για όλους τους συνταξιούχους ότι θα λάβουν την ίδια σύνταξη δεν μπορεί να προκύψει παρά μόνον από την αυτόματη ίση αύξηση για όλους που επιβάλλει το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77. Όμως, το άρθρο αυτό ορίζει ότι η αύξηση πρέπει να εξετάζεται κατά περίπτωση και οπωσδήποτε δεν είναι αυτόματη. Το καθού συνάγει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί επομένως να επικαλείται το παράνομο του άρθρου αυτού, πράγμα που δεν έπραξε με την προσφυγή του.
- 82 Το καθού αναγνωρίζει ότι, σύμφωνα με το παράδειγμα που παρέθεσε ο προσφεύγων με το υπόμνημά του απαντήσεως, θεωρητικά ευσταθεί ότι δύο πρώην μέλη μπορεί να τυχουν διαφορετικής σύνταξης διότι το ένα έλαβε τη σύνταξη του λίγο χρόνο πριν από την έναρξη ισχύος του νέου κανονισμού και το έτερο λίγο χρόνο μετά την εν λόγω έναρξη ισχύος. Ωστόσο, το επιχείρημα αυτό δεν είναι λυσιτελής. Πράγματι, αφενός, η θέσπιση ενός γενικού και αφηρημένου κανόνα δεν μπορεί να εισάγει διακρίσεις από το απλό γεγονός ότι, σε ορισμένες οριακές καταστάσεις, οι αποδέκτες μπορούν να υφίστανται τα μειονεκτήματά του [απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1980, 147/79, Hochstrass κατά Δικαστηρίου., Rec. 1980, σ. 3005, σκέψη 14, (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 193)]. Εν προκειμένω, η περίπτωση που παρέθεσε ο προσφεύγων, και η οποία άλλωστε δεν είναι εκείνη που αντιστοιχεί στην προσωπική του κατάσταση, δεν μπορεί κατά συνέπεια να θέσει υπό αμφισβήτηση το βάσιμο του γενικού και αφηρημένου μέτρου. Εξάλλου, η διαφορετική μεταχείριση δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη άνιση ή δυσμενή μεταχείριση. Στην προκειμένη περίπτωση, υπάρχει αντικειμενική, ουδέτερη και αφηρημένη αντιδιαστολή, βασιζόμενη στην ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του νέου κανονισμού.

- 83 Το καθού διευκρινίζει επίσης αυτό που εννοεί με αύξηση των συντάξεων κατά περίπτωση. Επιβεβαιώνει ότι το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 επέβαλλε στο Συμβούλιο να αποφαιίνεται ειδικά για την πρόσφορη αύξηση των συντάξεων κάθε φορά που αποφασίζει αύξηση του βασικού μισθού, δηλαδή κάθε φορά που εμφανίζεται η περίπτωση αυτή. Η εκτίμηση αυτή γίνεται, επομένως, «κατά περίπτωση» καθόσον η αύξηση των συντάξεων δεν μπορεί να είναι «πρόσφορη» παρά μόνον αν αναφέρεται ειδικά στη δοθείσα αύξηση μισθού. Επιπλέον, είναι σαφές ότι το άρθρο 1 επιβάλλει ειδική εξέταση για την αύξηση των συντάξεων αν αυξάνεται ο μισθός. Η αύξηση των συντάξεων δεν μπορεί να είναι αυτόματα, άλλως το άρθρο 18 δεν θα είχε κανένα λόγο υπάρξεως.
- 84 Το καθού καταλήγει ότι η φερόμενη δυσμενής διάκριση μεταξύ συνταξιούχων απορρέει από το άρθρο 18 του κανονισμού 2290/77 και όχι από το άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, το οποίο απλώς εφαρμόζει τη διάταξη αυτή. Εξ αυτού συνάγει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί, επομένως, παρά να προβάλει το παράνομο του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77, πράγμα που αυτός δεν πράττει ωστόσο. Επομένως, αυτό το σκέλος του λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 85 Το παρεμβαίνον παρατηρεί ότι απλώς άσκησε την εξουσία του εκτιμήσεως υιοθετώντας τη θέση που διατύπωσε το Ελεγκτικό Συνέδριο, κατά την οποία, εφόσον κατέστη κοινοτικό όργανο, έπρεπε να αυξηθεί ο μισθός των μελών του. Δεν πρόκειται για πράξη την οποία το Συμβούλιο όφειλε να εκδώσει. Ούτε η Συνθήκη ούτε καμία άλλη διάταξη υποχρέωναν το παρεμβαίνον να αποφασίσει τις αυξήσεις αυτές. Αφού καμία υποχρέωση δεν το βάρυνε, δεν θα μπορούσε επομένως να του προσαφθεί παράλειψη, μόνος λόγος που μπορούσε ενδεχομένως να δικαιολογήσει, προς αποκατάσταση της παραλείψεώς του, το αναδρομικό αποτέλεσμα της αυξήσεως των μισθών κατά την ημέρα ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση. Εν πάση περιπτώσει, οποιοδήποτε αναδρομικό αποτέλεσμα πρέπει κανονικά να αποτελεί την εξαίρεση. Η ημερομηνία εφαρμογής του επίδικου κανονισμού είναι αντικεμενική, ουδέτερη και αφηρημένη. Δεν δημιουργεί δυσμενή διάκριση.
- 86 Το καθού καταλήγει ότι το σκέλος του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 87 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ., για παράδειγμα, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Φεβρουαρίου 1994, T-109/92, Lacruz Basols κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-105, σκέψη 87, και της 18ης Δεκεμβρίου 1997, T-142/95, Delvaux κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-1247, σκέψη 95), η αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των διακρίσεων συνεπάγεται ότι οι παρόμοιες καταστάσεις δεν αντιμετωπίζονται διαφορετικά, παρά μόνον αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικά.
- 88 Εν προκειμένω, ο κανονισμός 840/95 θεσπίζει διαφορά στο συνταξιοδοτικό καθεστώς των πρώην μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναλόγως του αν τα καθήκοντα των μελών έληξαν και, επομένως, τα μέλη απέκτησαν δικαίωμα συντάξεως πριν ή μετά την έναρξη εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού την 1η Μαΐου 1995. Η διαφορά αυτή έγκειται στο ότι η σύνταξη των μελών των οποίων τα καθήκοντα έληξαν πριν την 1η Μαΐου 1995 υπολογίζεται σε σχέση με βασικό μισθό που είναι 104 % του βασικού μισθού ενός υπαλλήλου βαθμού Α 1, τελευταίο κλιμάκιο, ενώ εκείνη των μελών των οποίων τα καθήκοντα έληξαν μετά την 1η Μαΐου 1995 υπολογίζεται σε σχέση με τον βασικό μισθό που είναι 108 % του μισθού ενός υπαλλήλου Α 1, τελευταίο κλιμάκιο.
- 89 Αυτή η διαφορετική μεταχείριση δεν δικαιολογείται ρητά στον κανονισμό 840/95. Ο τελευταίος εκδόθηκε προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο, από της ενάρξεως ισχύος της ΣΕΕ την 1η Νοεμβρίου 1993, κατέστη κοινοτικό όργανο. Η αιτιολογία αυτή είναι επομένως ικανή να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των μελών των οποίων οι δραστηριότητες έληξαν πριν ή μετά την ημερομηνία αυτή. Αντιθέτως, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των μελών των οποίων οι δραστηριότητες έληξαν μετά την ημερομηνία αυτή και, επομένως, έχουν όλα ασκήσει τα καθήκοντά τους μετά την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο. Τα μέλη αυτά βρίσκονται, από πλευράς της αιτιολογίας αυτής, σε παρόμοια κατάσταση, αλλά τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως. Επομένως, η αιτιολογία αυτή δεν εξηγεί τον λόγο για τον οποίο έπρεπε να τύχουν διαφορετικής μεταχειρίσεως όλα τα μέλη των οποίων τα καθήκοντα έληξαν μετά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση την 1η Νοεμβρίου 1993, αναλόγως του αν αυτή η λήξη καθηκόντων επήλθε πριν ή μετά την 1η Μαΐου 1995, ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του

κανονισμού 840/95. Ούτε το καθού ούτε το παρεμβαίνουν προσκόμισαν, κατά την έγγραφη διαδικασία, στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η διαφορετική αυτή μεταχείριση ατόμων, τα οποία ωστόσο τελούν σε παρόμοια κατάσταση, δικαιολογούνται αντικειμενικά.

- 90 Το επιχείρημα που προέβαλε το καθού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και αντλείται από το ότι τα νέα καθήκοντα που ανατέθηκαν στο Ελεγκτικό Συνέδριο με τη ΣΕΕ δεν μπορούσαν να ασκηθούν πλήρως παρά με το πέρας μιας πλήρους οικονομικής χρήσεως, κατά τη στιγμή υποβολής της πρώτης βεβαιωτικής δηλώσεως (σκέψη 66, πιο πάνω), σκοπεύει επίσης να αποδείξει την ύπαρξη διαφορετικής καταστάσεως μεταξύ του προσφεύγοντος και των μελών των οποίων τα καθήκοντα έληξαν μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 840/95, δικαιολογώντας τη διαφορετική μεταχείριση. Το Πρωτοδικείο, υπενθυμίζοντας ότι κρίθηκε πιο πάνω στη σκέψη 67, προσθέτει ότι η ημερομηνία από την οποία θεσπίστηκε το εν λόγω διαφορετικό καθεστώς, δηλαδή η 1η Μαΐου 1995, είναι συγχρόνως μεταγενέστερη από την παρέλευση της πρώτης οικονομικής χρήσεως που ακολούθησε την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο, δηλαδή της 31ης Δεκεμβρίου 1994, και προγενέστερη της καταρτίσεως της πρώτης βεβαιωτικής δηλώσεως, που αφορούσε την οικονομική χρήση 1994, εκδοθείσας σύμφωνα με τις εξηγήσεις που έδωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ο εκπρόσωπος του καθού, τον Νοέμβριο του 1995. Εν όψει των αντιφάσεων αυτών, δεν προκύπτει ότι η ημερομηνία της 1ης Μαΐου 1995 υπήρξε αντικείμενο σκόπιμης επιλογής που διαπνέεται από τις εκτεθείσες σκέψεις, ούτε ότι ανταποκρίνεται σ' αυτές.

- 91 Επιπροσθέτως, οι εκτιμήσεις που προέβαλε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν είναι λυσιτελείς για να δικαιολογήσουν αντικειμενικά τη διαφορετική μεταχείριση. Συγκεκριμένα, συγκρίνεται η κατάσταση των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου ενόψει της αναβαθμίσεώς του σε θεσμικό όργανο. Η σύγκριση αυτή δεν περιορίζεται στην προσέγγιση των δύο αντικειμενικών όρων που είναι, αφενός, η ημερομηνία αναβαθμίσεως σε θεσμικό όργανο και, αφετέρου, η ημερομηνία λήξεως των καθηκόντων των μελών. Λαμβάνει επιπλέον υπόψη ένα τρίτο στοιχείο, ήτοι τη διάρκεια της περιόδου κατά την οποία το μέλος άσκησε τα καθήκοντά του μετά την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο πριν τη λήξη των καθηκόντων του μέλους. Επομένως, το στοιχείο αυτό εισάγει στη σύγκριση την εκτίμηση της διάρκειας ασκήσεως των καθηκόντων.

- 92 Όμως, στη συγκεκριμένη λογική της προσεγγίσεως αυτής, έπρεπε επίσης να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η σύνταξη αποτελεί το αντάλλαγμα του συνόλου των καθηκόντων που άσκησε το μέλος στην υπηρεσία του ελεγκτικού οργανισμού, εν συνεχεία στην υπηρεσία του θεσμικού οργάνου. Το άρθρο 10, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2290/77 ορίζει συναφώς ότι το ποσό της συντάξεως καθορίζεται σε συνάρτηση με όλη την περίοδο κατά την οποία το μέλος άσκησε τα καθήκοντά του, που περιλαμβάνει όχι μόνον κάθε πλήρες έτος ασκήσεως των καθηκόντων αλλά και κάθε πρόσθετο μήνα πέραν του τελευταίου πλήρους έτους ασκήσεως καθηκόντων. Εξάλλου, η διάρκεια της θητείας ενός μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου είναι έξι έτη σύμφωνα με το παλαιό άρθρο 206, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, που κατέστη το άρθρο 188 Β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, δυνάμει του άρθρου Ζ, σημείο 59, της ΣΕΕ, δυνάμει να ανανεωθεί. Επομένως, ένα μέλος του οποίου τα καθήκοντα έληξαν λίγο μετά την ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής του κανονισμού 840/95, ήτοι την 1η Μαΐου 1995, έχει ασκήσει, πλην ειδικών περιστάσεων, το σύνολο σχεδόν των καθηκόντων σε περίοδο προγενέστερη της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο, που έγινε την 1η Νοεμβρίου 1993. Αντιθέτως, άσκησε μικρό μόνο μέρος των δραστηριοτήτων του κατά τον μετά το γεγονός αυτό χρόνο. Υπό την έποψη αυτή, επομένως, η κατάστασή του δεν διαφέρει σημαντικά από εκείνη του προσφεύγοντος.
- 93 Επομένως, οι περιστάσεις που επικαλέστηκε το Συμβούλιο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν δικαιολογούν αντικειμενικά τη διαφορετική μεταχείριση, όσον αφορά την αύξηση της συντάξεως που αιτιολογήθηκε από την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο, μεταξύ των μελών που όλα εξακολούθησαν να ασκούν τα καθήκοντά τους μετά την αναβάθμιση αυτή ανάλγως του αν τα καθήκοντα έληξαν είτε πριν είτε μετά την 1η Μαΐου 1995.
- 94 Το καθού και το παρεμβαίνουν αντιτάσσουν ακόμη, κατ' ουσίαν, ότι η διαφορετική μεταχείριση που απορρέει από την έναρξη ισχύος μιας νέας διατάξεως σε συγκεκριμένη ημερομηνία δεν μπορεί, κατ' αρχήν, να αποτελεί παράνομη δυσμενή διάκριση. Πράγματι, αυτή η έναρξη ισχύος αποτελεί αντικειμενικό δεδομένο, εφαρμοζόμενο αδιακρίτως σε όλους. Αντίθετη λύση θα καθιστούσε κενή ουσιαστικού περιεχομένου την αρχή κατά την οποία η κοινοτική αρχή δικαιούται να επιφέρει οποτεδήποτε τις τροποποιήσεις που θεωρεί σύμφωνες προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

- 95 Η επιχειρηματολογία αυτή αγνοεί ωστόσο, αφενός, ότι δεν αποκλείεται η ημερομηνία ενάρξεως εφαρμογής μιας νέας κανονιστικής ρυθμίσεως να συνιστά παράνομη δυσμενή διάκριση (βλ., για παράδειγμα, σχετικά με τον χαρακτήρα δυσμενούς διακρίσεως της ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος μιας νέας εσωτερικής οδηγίας, την από 9 Ιουλίου 1997, απόφαση του Πρωτοδικείου, T-92/96, Monaco κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ., σ. II-573, σκέψεις 50 έως 58).
- 96 Αφετέρου, το καθού δεν μπορεί να επικαλείται, προς στήριξη της θέσεώς του, τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Gillet κατά Επιτροπής και Hochstrass κατά Δικαστηρίου.
- 97 Στην υπόθεση στην οποία εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση Gillet κατά Επιτροπής, το ζήτημα που είχε τεθεί αφορούσε κανονισμό εκδοθέντα το 1972 ο οποίος καθόρισε, επ' ευκαιρία ενός μέτρου εθελουσίας εξόδου, διαφορετικά καθεστώτα χρηματικών απολαβών για τους υπαλλήλους βαθμού A 1 ή A 2, οι οποίοι είχαν προσληφθεί βάσει του παλαιού Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα του 1956 και των οποίων τα καθήκοντα είχαν λήξει υπό τις ίδιες προϋποθέσεις, αναλόγως του αν είχαν έναν από τους δύο αυτούς βαθμούς κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του νέου Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα, την 1η Ιανουαρίου 1962. Ο προσφεύγων, υπάλληλος ο οποίος είχε ενταχθεί στην κατηγορία αυτή μετά την 1η Ιανουαρίου 1962, επικαλέστηκε, στο πλαίσιο ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας, τον φερόμενο χαρακτήρα δυσμενούς διακρίσεως του κανονισμού αυτού. Το Δικαστήριο απέρριψε την εν λόγω ένσταση.
- 98 Βεβαίως, από την απόφαση αυτή προκύπτει έμμεσα ότι ο κοινοτικός νομοθέτης δικαιούται να θεσπίσει, για το μέλλον, διατάξεις διέπουσες την υπηρεσιακή κατάσταση των υπαλλήλων περισσότερο δυσμενείς. Με την απόφαση αυτή, ωστόσο, το Δικαστήριο, αφενός, διευκρίνισε ότι το κύρος των μεταβατικών μέτρων με τα οποία προστατεύονται τα δικαιώματα που απέκτησαν κανονικά οι υπάλληλοι οι οποίοι είχαν προσληφθεί σύμφωνα με τον ευνοϊκότερο παλαιό Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορούν να αμφισβητηθούν και, αφετέρου, κατέληξε ότι τα μεταβατικά αυτά μέτρα δεν αποτελούσαν δυσμενή διάκριση έναντι υπαλλήλου ο οποίος είχε προσληφθεί σύμφωνα με τον περισσότερο δυσμενή νέο Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως. Κατά την εξέταση των επιδίκων μέτρων, το Δικαστήριο μερίμνησε να εξακριβώσει ότι η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ, αφενός μεν, του υπαλλήλου ο οποίος είχε προσληφθεί σύμφωνα με τον περισσότερο ευνοϊκό παλαιό Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο οποίος εξακολουθεί, μετά την έκδοση του περισσότερο δυσμενούς νέου Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, να απολαμβάνει του μεταβατικού καθεστώτος το οποίο προστάτευε τα δικαιώματά του, αφετέρου δε, του υπαλλήλου ο οποίος προσλήφθηκε σύμφωνα με τον περισσότερο δυσμενή νέο Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως, δικαιολογούνταν αντικειμενικά. Η

απόφαση διαπιστώνει συναφώς ότι, πρώτον, ο υπάλληλος ο οποίος προσλήφθηκε σύμφωνα με τον περισσότερο δυσμενή νέο Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορεί να επικαλείται τον ευνοϊκότερο παλαιό Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως και, δεύτερον, το μεταβατικό καθεστώς του οποίου επωφελούνται οι υπάλληλοι οι οποίοι είχαν προσληφθεί σύμφωνα με τον ευνοϊκότερο παλαιό Κανονισμό Υπηρεσιακής Καταστάσεως δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

- 99 Η απόφαση εξακριβώνει επίσης ότι η ημερομηνία αναφοράς η οποία διακρίνει τα δύο καθεστώτα χρηματικών απολαβών, ήτοι η 1η Ιανουαρίου 1962, δικαιολογείται αντικειμενικά.
- 100 Επομένως, από την απόφαση αυτή δεν μπορεί να συναχθεί ότι η ημερομηνία ενάρξεως ισχύος μιας νέας κανονιστικής ρυθμίσεως ουδέποτε μπορεί να εισαγάγει δυσμενή διάκριση.
- 101 Η δεύτερη απόφαση που επικαλείται το καθού, η απόφαση Hochstrass κατά Δικαστηρίου, παρατεθείσα πιο πάνω στη σκέψη 82, διακηρύσσει ασφαλώς ότι, «ακόμη και αν η καθιέρωση γενικής ρυθμίσεως καταλήγει, σε οριακές καταστάσεις, σε τυχαία άτοπα, δεν μπορεί να κατηγορηθεί ο νομοθέτης ότι κατέφυγε στη δημιουργία κατηγοριών» οι οποίες δημιουργούν διακρίσεις (σκέψη 14). Ωστόσο, το Δικαστήριο προσθέτει ευθύς αμέσως ότι το συμπέρασμα αυτό δεν έχει εφαρμογή παρά μόνον αν αυτή η δημιουργία κατηγοριών «δεν δημιουργεί από τη φύση της διακρίσεις εν όψει του επιδιωκόμενου σκοπού».
- 102 Εξάλλου, η απόφαση μερίμνησε να εξακριβωθεί ότι η δημιουργία κατηγοριών με τη νέα αυτή νομοθεσία (εν προκειμένω, η θέσπιση αποζημιώσεως εκπατρισμού που χορηγείται βάσει του κριτηρίου της ιθαγενείας) δικαιολογείται αντικειμενικά.
- 103 Επομένως, η απόφαση αυτή δεν απαλλάσσει από την εξακρίβωση, προκειμένου να ελεγχθεί η τήρηση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της αντικειμενικής αιτιολογήσεως των διαφορετικών καθεστώτων που θέσπισε η νέα κανονιστική ρύθμιση.

- 104 Τέλος, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι είναι ασφαλώς αληθές ότι ο κοινοτικός νομοθέτης είναι ελεύθερος να επιφέρει οποτεδήποτε στις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, εν προκειμένω, στον κανονισμό 2290/77, τις τροποποιήσεις που θεωρεί σύμφωνες προς το συμφέρον της υπηρεσίας. Ωστόσο, μολονότι η τροποποίηση αυτή δικαιολογείται ειδικά με παραπομπή σε μια νέα κατάσταση, εν προκειμένω την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε κοινοτικό όργανο, και αφορά συγκεκριμένη κατηγορία προσώπων, εν προκειμένω τα μέλη τα οποία άσκησαν τα καθήκοντά τους μετά την εν λόγω αναβάθμιση, αυτή πρέπει να αντιμετωπίσει κατά πανομοιότυπο τρόπο τα πρόσωπα που εμπίπτουν στην κατηγορία την οποία αφορά ειδικά η νέα αυτή κατάσταση.
- 105 Στην προκειμένη περίπτωση, ο κοινοτικός νομοθέτης δεν ήταν οπωσδήποτε υποχρεωμένος να αποφασίσει αύξηση του βασικού μισθού και επομένως των συντάξεων των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Πάντως, αν προβεί σε μια τέτοια αύξηση, με την αιτιολογία της αναβαθμίσεως του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο, και πρόθεσή του είναι να μην επωφεληθούν οι αποκτήσαντες συντάξεις πριν από την έναρξη ισχύος του εκδοθέντος προς τούτο κανονισμού, υποχρεούται να μεριμνά ώστε, από της ενάρξεως ισχύος του κανονισμού αυτού, όλα τα μέλη τα οποία βρίσκονται στην κατάσταση που δικαιολόγησε την αύξηση αυτή, δηλαδή τα μέλη τα οποία άσκησαν τα καθήκοντά τους μετά την αναβάθμιση του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε θεσμικό όργανο, να αντιμετωπιστούν κατά πανομοιότυπο τρόπο. Διαπιστώθηκε πιο πάνω ότι οι απαιτήσεις αυτές δεν τηρήθηκαν στην προκειμένη περίπτωση.
- 106 Τέλος, η διαπιστωθείσα δυσμενής διάκριση δεν απορρέει, όπως ισχυρίζεται το καθού, από την εφαρμογή του άρθρου 18 του κανονισμού 2290/77. Η διάταξη αυτή, η οποία επιβάλλει στο Συμβούλιο, σε περίπτωση αυξήσεως του βασικού μισθού των μελών του Ελεγκτικού Συνεδρίου, να λάβει συγχρόνως απόφαση για την πρόσφορη αύξηση των χορηγουμένων συντάξεων, ουδόλως εμποδίζει το Συμβούλιο να τηρεί την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Αντιθέτως, το άρθρο αυτό, χρησιμοποιώντας το επίθετο «πρόσφορος» υποχρεώνει το Συμβούλιο να αναρωτηθεί επίσης ως προς την τήρηση της υπέρτερης αυτής αρχής του δικαίου.
- 107 Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση το Συμβούλιο παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

- 108 Δεδομένου ότι το δεύτερο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, είναι επίσης βάσιμο, δεν χρειάζεται να δοθεί απάντηση στα επιχειρήματα που ο προσφεύγων αντλεί από το γεγονός ότι ο κανονισμός 840/95 αύξησε τη μεταβατική αποζημίωση χωρίς να αυξήσει τις αποκτηθείσες συντάξεις κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του.
- 109 Επομένως, η προσφυγή είναι βάσιμη χωρίς να χρειάζεται να αναλυθεί το τρίτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.
- 110 Ως εκ τούτου, η προσβαλλόμενη απόφαση του καθού, βασιζόμενη στο άρθρο 2 του κανονισμού 840/95, πρέπει να ακυρωθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 111 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Ελεγκτικό Συνέδριο ηττήθηκε και ο προσφεύγων ζήτησε να καταδικαστεί το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα, το τελευταίο πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.
- 112 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κοινοτικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την από 20 Φεβρουαρίου 1997 απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, περί εκκαθάρισεως της συντάξεως του προσφεύγοντος.**
- 2) Καταδικάζει το Ελεγκτικό Συνέδριο στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Το Συμβούλιο φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Azizi

García-Valdecasas

Jaeger

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Σεπτεμβρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Azizi